

Arrest

**nr. 88 213 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X en X, op 19 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2009 vroeg verzoeker, samen met zijn minderjarige kinderen, om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op diezelfde dag werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemden met vingerafdrukken die werden genomen in Polen op 23 april 2009.

Op 11 januari 2010 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 januari 2010 werd een overnameverzoek gericht aan de Poolse overheid.

Op 18 februari 2010 werd ten aanzien van verzoeker en zijn minderjarige kinderen een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 mei 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 17 september 2010 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 27 oktober 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 31 januari 2011 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 2 februari 2011 werd het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 22 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 6 september 2011 bij arrest nr. 66 262 verwierp de Raad het beroep tegen de voormelde beslissing van 22 maart 2011 en werden nogmaals zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Op 14 september 2011 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 1 december 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 december 2011 diende verzoeker nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 mei 2012 bij arrest nr. 81 947 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 17 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 juni 2012 diende verzoeker andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op diezelfde dag werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn derde asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 2 juli 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat de verweerder door hem een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, geen rekening heeft gehouden met zijn situatie. Voorts stelt verzoeker dat de verweerder nalaat een onderzoek te doen naar de reële feitelijke situatie waarin hij zich bevindt. Verzoeker stelt ook nog dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en niet

werden nagezien. Verzoeker herhaalt dat zijn persoonlijke situatie niet werd bestudeerd. Hij stelt dat hij zijn asielrelaas aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wou uiteenzetten, maar dat hem hiertoe niet de kans werd geboden. Verzoeker stipt aan dat hij oproepingsbrieven heeft neergelegd en een lijst met gezochte personen waarop hij als vijfde staat aangeduid. Verzoeker stelt dat hoewel het om een kopie gaat, hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vervolgd zal worden. Hij stipt verder aan dat hij er in geslaagd is om zeven attesten te verkrijgen van bureaus die getuigen aangaande de problemen die hij heeft gekend in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat alhoewel ze een gevraagd karakter hebben, dit niet wegneemt dat hij er in geslaagd is om zeven attesten te verkrijgen. Voorts stipt verzoeker aan dat elke getuige dank zij een kopie van zijn paspoort gemakkelijk te identificeren is.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, zijnde artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zo wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker op 30 december 2009 een eerste asielaanvraag indiende, waarvoor hij op 18 februari 2010 een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ontving, dat hij op 27 oktober 2010 een tweede asielaanvraag indiende, waarvoor hij van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 maart 2011 een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ontving, dat hij tegen deze beslissing een beroep indiende bij de Raad die het beroep verwierp, dat hij op 28 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Verder wordt vermeld dat verzoeker twee convocaties voorlegt, met name van 30 april 2008 en 15 mei 2008, dat verzoeker deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen, dat de voorgelegde documenten geen hoedanigheid waarin of reden vermelden waarvoor betrokkene zich dient te presenteren. Daarnaast wordt gesteld dat verzoeker een brief met zeven verklaringen van bureaus voorlegt met kopieën van hun paspoort waarin de problemen van verzoeker bevestigd worden, dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Ook wordt nog gemotiveerd dat hij een uittreksel van zijn ziektehistoriek voorlegt wat fungeert als een soort doorlaatbewijs om zich te laten verzorgen in een ander land tijdens de oorlog, dat het onderzoek van deze elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt ook nog geargumenteerde dat verzoeker een kopie neerlegt van een lijst met gezochte personen waarbij hij als nummer vijf staat aangeduid, dat een kopie niet op een adequate manier kan beoordeeld worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan, dat hij dit document reeds naar voor had kunnen brengen naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen, dat hij een enveloppe bijbrengt van 5 maart 2012 en aangeeft dat deze documenten met deze enveloppe werden verstuurd, dat een enveloppe enkel bewijst dat er een verzending is geweest doch geen aanduiding bevat betreffende wat er verzonden werd, dat hij verder verklaart dat het te gevaarlijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, dat deze informatie steunt op beweringen en veronderstellingen, dat hij verklaart via telefonisch contact met zijn zus vernomen te hebben dat hij nog steeds gezocht wordt, dat hij deze bewering op geen enkele manier kan staven, dat hij verklaart dat zijn zus dikwijls wordt lastig gevallen en dat de politie hier niet op wil ingaan, dat ook deze bewering op geen enkele manier wordt gestaafd, dat hij verder nog verklaart dat hij een rustig leven wil opbouwen met zijn kinderen en dat de moeder van de kinderen hen verlaten heeft, dat dit tot de privésfeer behoort en geenszins onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie ressorteert. Verweerder besluit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In zoverre verzoeker meermaals betoogt dat er geen rekening werd gehouden met zijn reële situatie en dat hij niet de kans heeft gekregen om zijn asielrelaas uiteen te zetten aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad er op dat in het licht van de voornoemde bepaling, de verweerder er enkel toe gehouden was te onderzoeken of verzoeker nieuwe elementen in de zin van deze bepaling heeft aangebracht. Uit de omstandig gemotiveerde beslissing blijkt dat alle stukken die verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielrelaas naar voren heeft gebracht, werden onderzocht en dat ook al zijn verklaringen werden beoordeeld in het licht van de voormelde bepaling. Verweerder concludeerde, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van deze bepaling heeft aangebracht, zodat het geheel in overstemming met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is dat de derde asielaanvraag van verzoeker niet werd doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat verzoeker daar bijgevolg zijn asielrelaas niet kon uiteenzetten.

Waar verzoeker aangeeft dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en niet werden nagezien, verklaart verzoeker zich niet nader. Het is de Raad niet duidelijk welke gegevens verzoeker hiermee bedoelt. De feitelijke gegevens die worden opgesomd in de bestreden beslissing vinden hun grondslag in het administratief dossier. Met een dergelijk onduidelijk en vaag betoog toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Voorts blijkt dat verzoeker het grootste deel van de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat en aldus niet lijkt te betwisten. Hij herhaalt enkel dat hij twee oproepingsbrieven heeft aangebracht, alsook een lijst van gezochte personen waar hij als vijfde op vermeld staat, dat het weliswaar een kopie is, maar dat het meer dan waarschijnlijk is dat hij zal worden vervolgd bij een terugkeer. In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat verzoeker twee oproepingsbrieven heeft voorgelegd, doch nergens wordt gesteld dat het om een kopie gaat. Wel, dat de twee convocaties dateren van 30 april 2008 en 15 mei 2008 en dat verzoeker deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen, alsook dat de voorgelegde documenten geen hoedanigheid waarin of reden vermelden waarvoor betrokkene zich dient te presenteren. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motivering onbesproken laat en aldus niet aantoonst dat deze niet afdoende zou zijn. Betreffende de lijst met gezochte personen waarbij hij als nummer vijf staat aangeduid, stelt verweerder dat een kopie niet op een adequate manier kan beoordeeld worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan, alsook dat verzoeker dit document reeds naar voor had kunnen brengen naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen. Verzoeker betwist niet dat het om een kopie gaat en laat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt eveneens ongemoeid. Door enkel te stellen dat het meer dan waarschijnlijk is dat hij zal worden vervolgd bij terugkeer toont verzoeker niet aan dat de motivering niet afdoende is.

Betreffende de zeven verklaringen die hij heeft aangebracht, is verzoeker van oordeel dat het enkele feit dat hij zeven verklaringen heeft kunnen aanbrengen, volstaat om hem een zeker krediet te geven. Verzoeker betwist hiermee geenszins de vaststelling van verweerder dat deze getuigenissen een gesolliciteerd karakter hebben en om deze redenen niet in aanmerking worden genomen als zijnde een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Door enkel aan te geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van verweerder zonder uiteen te zetten waarom de motivering van de bestreden beslissing niet correct zou zijn, toont verzoeker niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In het licht van zijn betoog maakt verzoeker niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1A van de Conventie van Genève, laat verzoeker na uiteen te zetten waaruit de schending van deze bepalingen zou bestaan, zodat dit middelenonderdeel onontvankelijk is of minstens samenvalt met de hiervoor besproken grief betreffende de schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU